

Balázs Zoltán

(Na, mi szép...)

valami régül, borzol, pocokol,
fogsor séta az utcán
unom visszafelé hogy

tetszik a nő: ruhája
minek alá töröl a szél:
száraz. görbe mosolyra teringet

de jön azért és vackol magasra: lobbant
hajjal. de nem csak ő, hisz itt is látszik,
ahogy a műben üres égre leveg a rím is.

Láthatólagoskodik: na mi szép...

csak formák és langyosak. mind
dísz, dombjai alaktalan unottak
valami ringatja azokat
mégis.